

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 2

FEBRUAR 1993

29. årg

Ved hans navn

Hver den som tror på ham, får syndenes forlatelse ved hans navn.

Ap.gj. 10,43

Hva bør jeg tro og vite om denne forlatelse? Jeg bør vite, og på grunnlag av Guds eget, evige ord tro, at om mine synder er aldri så store, ja, «røde som blod», så er syndenes forlatelse ved Kristus av en slik art at den kan ikke rokkes eller forminskes av noen som helst synd.

Dessuten er ikke synden i stand til å overvinne vår store, allmektige Frelzers rettferdighet og hans stedfortredende gjerning for oss. Den kan nok forårsake ufullkommenheter her på jorden, dvs. i vår jordiske rettferdighet. Men den kan ikke nå til himmelen, eller forandre Guds nåde. David sier nemlig: «Så høy som himmelen er over jorden, er hans miskunnhet mektig over den som frykter ham.»

Her blir det da spørsmål om hva som er størst, vår synd eller Kristi rettferdighet. Paulus sier: «Dommen ble til fordømmelse for éns skyld, men nådegaven til frifinnelsesdom

for mange falls skyld. For kom døden til å herske ved den ene på grunn av den enes fall, så skal meget mere de som får nådens og rettferdighetsgavens overvettes rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus» (Rom. 5, 16-17).

Nåden er altså større enn synden.

Overfor den store Herre Kristus er vi små og svake. Vårt verk, synden, kan derfor heller ikke overvinne hans verk, nåden og forlatelsen. Skulle jeg som tror på Kristus eie nåden bare når jeg er from, og miste den når jeg synder og forgår meg, da ville Kristi rike være et gjerningsrike. Hva nytte ville vi da ha av Kristus? Skulle jeg få nåde bare når jeg er from og ikke andre tider, da ville rettferdigheten være en frukt av gjerningene. Men da ville Kristus være død forgjeves! Han ble ikke menneske og ofret sitt blod for en slik ustadig nåde.

C. O. Rosenius

Adgang ved ham!

«14. *Da vi nå har så stor en yppersteprest, som er gått gjennom himlene, Jesus, Guds Sønn, så la oss holde fast ved bekjennelsen!* 15. *For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd.* 16. *La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid.* Hebr. 4, 14-16.»

«Så la oss holde fast ved bekjennelsen!» v14c. Et Guds barn kan komme inn i så mange slags prøvelser. Og de kan ofte være både harde og langvarige. Av fysisk, psykisk eller åndelig art, som liksom litt etter litt tretter en ut. Denne plagen blir etterhvert så tung at det er *den* du framfor alt blir opptatt med. Det er den som fremfor alt står for deg. Her kan en jo også tenke på dem som har *naturlig* tilbøyelighet til tungsinn. Og så blir dette med frelsen, med himmelen, likesom så fjernt. Og så skal en altså *holde fast ved bekjennelsen!*

Da er det viktig at en får et *evangelisk* lys over det. «Da vi nå har så stor en yppersteprest - så (m.a.o. derfor) la oss holde fast ved bekjennelsen.» v14. Ikke utifra hva du kjenner og føler, eller hvordan du har det, eller hvorvidt det har lyktes for deg eller ikke, men *fordi vi nå har så stor en yppersteprest!*

En annen ting som kan ødelegge

frimodigheten til å bekjenne seg som et Guds barn, og ta til seg evangeliet, er at en har *falt*. Og det skremmer en opp, lovens ord er der med det samme for den oppriktige, med dommens budskap over deg, i hjerte og samvittighet. Du har sviktet, *igjen!* Det mest smertefulle i en troendes erfaring er vel dette fryktelige; *igjen?* Det må være noe *spesielt* galt med deg. Du er ikke bare en *alminnelig* synder, en slik en som Herren gjerne forbarmer seg over, nei, med deg må det være noe annet, *en svikefull ånd!*

Særlig ille blir det for dem som nærmest alltid plages av sterke fristelser. Det har med legning og personlighet å gjøre det, forstår du. Da er kampen så intens hele veien, at en sjelden får smake dette store, å få hvile i *evangeliet*.

Midt igjennom alt dette skal en altså få holde fast ved bekjennelsen, ikke som et bud og en plikt, nei, en må få blikket festen på dette; «Da vi

nå har så stor en yppersteprest.» Denne bekjennelsen er et annet sted (Hebr. 10,23), beskrevet som bekjennelsen av *vårt håp*. «Vi forkynner ikke oss selv, men Kristus Jesus som Herre!» 2. Kor. 4,5.

Salighetshåpet vi bekjenner er altså ikke knyttet til vår person, men til Ham som i sin nåde steg ned.

Denne ypperstepresten, Jesus, Han er *Guds Sønn*, og han har i vårt sted og for vår skyld, «gått gjennom himlene.» Han har steget like inn i himmelens helligdom med soningsblod. «La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone.» Fordi

Han allerede har vært der. Det finnes et grunnlag for å stige inn m.a.o., og dette grunnlag har *Han* lagt.

Det siste Herren roper ut på korset, det er; «det er fullbragt!» For det første har jo dette ropet *adresse*. Det var jo noen som skulle høre det! Det var jo ikke for sin egen del Han ropte det. Og for det andre, så ligger det jo i selve ordet, fullbragt, at her er noe som er *oppfylt*. Det må altså ha vært noe *forutsagt*, noe som skulle skje, og det må ha vært en *oppgave* å *oppfylle*. Og vi kan gå helt tilbake til fallets dag, og finne den første profeti, det første løfte. Kvinnens ætt som skulle knuse slangens hode, o.s.v. alle forutsigelsene, lovens ofringer, alle forbildene på Ham som skulle komme. Og loven som ble gitt; som måtte oppfylles *av mennesket* om det skulle kunne ha *samfunn* og *samliv* med Gud. Se her, hvordan du må være om du skal kunne leve i min nærhet! Alt dette ble nå fullbragt i og av Jesus, som en stedfortreder og representant for hele menneskeslekten. Som om vi hadde fullbragt det!

Så går altså Herrens ord ut til deg, det kaller på deg; «La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone», o.s.v. og det tror jeg vi skal legge oss spesielt på minne; «- for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid.» v16. Guds ord, og d.v.s. Herren selv, vet ikke av noen annen hjelp for deg. Ikke mere bønn

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11

3770 Kragerø, tlf. 03 99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord

Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11

3770 Kragerø, tlf. 03 99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04 41 87 46

Kass. Margrete Frafjord,

Boks 89, 5582 Ølensvåg

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Bibelskolen på Fossnes

Fossnes, 3160 Stokke

Bankgiro 2490.45.39496

og forsetter og skippertak av forskjellige slag. Nei, kom inn for nådens trone, og det med *frimodighet*, for det er *der* du skal få hjelp! Inn dit stiger du, idet du får ta til deg det enkle budskapet, at «Gud har i Kristus deg hjertelig kjær.» I Kristus, og ikke i deg!

Men en tenker jo som så, at Gud må da sette en grense et sted. Så langt, og så ikke lenger. Evangeliet inneholder ikke noen slik grense! Det finnes ikke noen slik grense, for den som søker Ham, vel å merke. Tvertimot.

Noe ganske annet er det med den (og det skal vi også legge oss vel på minne), som vil beholde synden, fremfor Herrens nåde, eller sin selv-gjorte kristendom. Som i vantro holder seg på avstand fra det sanne budskapet.

De får fylle sine synders mål, og så blir tråden brutt over, men det øyeblikk kjenner bare Herren.

Dette gjelder ikke deg, som søker Ham, «om tusende synder deg plager», så *er* Han forsonet ved sin Sønns dyre blod!

Her leste vi at denne Guds Sønn, vår Frelser, har gått gjennom himlene, men her står også at Han gikk gjennom noe annet først; «- en som er prøvet i *alt* i likhet med oss, men uten synd.» v15. Han gikk igjennom et *menneskeliv*. Gud vet altså av *erfaring* hva det er å være menneske.

For Han var og er *et menneske*. Dog uten synd. For det var Han fremmed, allikevel ikke i enhver henseende; «- å byrde som på deg *var kast*, all verdens skam og last.» Og det er vår redning, at Han bar det!

Og dersom du synes du har hørt dette så ofte, at det ikke gjør inntrykk på deg lenger, så skal du vite at Guds kjærlighet er ikke en sånn lett-vint sak, som du ofte kan få inntrykk av gjennom en del forkynnelse, men det er en kjærlighet full av *smerte*. Han ynkes over oss, en forkommen skapning, og over dem som går tapt.

Det var denne *smerten*, og ikke det at du var så elskelig, som fikk Ham til jord.

«For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet,-» v15a. Det er *Herren* som beskrives her! «Men en som er prøvet i *alt*!» Inntil dette å oppleve seg forlatt av Gud. Dette er så underlig for vår tanke, vet du, at Gud har opplevd det. Har *erfaring* i det, i den angst du opplever, når du kommer i tvil om ditt barnekår. Og det er kanskje noe av den sværeste og vondeste prøvelse for den som gjerne vil være en kristen. Det er *vondt* å være den som er utestengt. Det gjelder i menneskelig sammenheng, og enda mere når det gjelder vårt forhold til Herren. At *Han* skulle være den som stenger meg ute! Derfor så forsikrer Han så inntreng-

ende og ofte utigjennom hele Skriften, at Han *vil ikke* utestenge den som tar sin tilflukt til Ham. Hele vårt åndelige liv vil bli preget av det bilde vi har av Herren!

Så her trenger vi virkelig visdom til å trå varlig i vår omgang med våre medmennesker. Tenk heller på ordet som forkynner, at arven også er for dem. Gud er forsonet! Forkynn dem det! Kanskje du vinner en sjel!

Men det er jo også klart at det menneske som i hovmod og stolthet ikke vil vende seg til dette Guds lam og la seg forlike med Gud, *ved Ham*, men istedet pukker på sin rett til å leve som det selv vil, eller på verdien av sine egne gjerninger og sin egen åndelighet, det menneske er for evig ute, men det stenger seg ute selv. Jesus ble jo gitt for *alle*!

Vi minnes jo stadig om døden. Mennesker bæres til grav. Og Guds ord opplyser oss om hvorfor det er slik. Hva det har *sin årsak* i. Ville mennesket bare lytte til det, og tro det, så skulle det også finne *redning*, for hos Herren Herren er det utgang fra døden. Salme 68,21. Guds ord peker ikke bare på og forklarer tingenes tilstand. Det gjør Han for at vi skal våkne opp. Men Han peker også på redning, for den som lar seg vekke. Som holder seg til Guds ord, fremfor sin egen forstand.

Døden kom inn i verden *ved et menneske*. Ved at dette menneske

falt i synd, forbrøt seg mot Gud! Det er årsaken! Det var den port døden kom inn gjennom. Dette som til da hadde vært ukjent. Og her ligger jo da det alvorlige faktum for oss alle, at uansett hva du får til, og ut av dette livet, hvor vellykket det menneskelig sett enn måtte være, så er det dog *sterkt begrenset*. Du kan ikke holde deg selv i live, for du *er overgitt* til døden *p.g.a. synden*.

Det er bare en gitt som frelser ifra døden, og det gjør Han ved et *ord*. Han holder deg i live ved et ord. *Ordet om Jesus, om korset*. Det er *livets ord* for oss! Som Han dengang blåste livsånde i det første menneskets nese, og det ble til en levende sjel, så blåser han nå *det nye livet* i deg, ved *ordet om Jesus, om korset*.

Dette ordet er forbindelsen, den eneste forbindelsen, *livsforbindelsen* mellom Gud og menneske. *Der møter Gud mennesket* og *der møter mennesket Gud*. Det finnes ikke noe annet grunnlag for samfunn med Gud. Derfor har vi denne teksten i Guds ord som vi har lest nå. Det er et ord til *rette* Guds barn. De som av forskjellige årsaker er gått *rette* på veien. De som av forskjellige årsaker har mistet *frimodigheten*.

Om du ikke lenger kjenner nådelivet der inne, så «gjelder der oppe nådens forbund».

Det er også ved dette *ordet om korset*, vi er blitt fremmede og utlen-

dinger i verden. *Trøsten* og *livet* og *kraften* av dette ordet er bare kjent av den som også har del i det. Og er det ikke ved dette ordet, men ved egen gudsdyrkelse, fromt levnet, lydlighet mot Guds bud eller annet du er blitt en fremmed for dine medmennesker ved, så er du bare en del av verdens mangfoldighet, din kristne bekjennelse til tross. For verden er mangfoldig og «fargerik», også på det religiøse område, men *alt* er verden!

Men du som har fått denne smaken på Jesus, og som ser din eneste redning i Ham, hør det på ny: Om du ikke lenger kjenner nådelivet der inne, så «gjelder der oppe nådens forbund». Redningen ligger i å høre dette ordet fra Herrens egen munn, for sin egen del: «Fri ham fra å fare ned i graven! Jeg har fått løsepenger.» Job. 33,24.

Einar Kristoffersen

Kristi brev

«Dere er vårt brev, innskrevet i våre hjerter, kjent og lest av alle mennesker. For det er åpenbart at dere er Kristi brev, blitt til ved vår tjeneste, ikke skrevet med blekk, men med den levende Guds Ånd, ikke på steintavler, men på hjertets kjødtavler.» 2 Kor. 3, 2-3.

Her står det at vi kristne er Kristi brev til den verden vi lever i. Det er sagt at den Bibel de verdslige leser er de kristne sitt liv.

Hvorledes er kristne sitt liv, peker

det på vår frelser, eller er vi selvgode og lever langt borte fra Ham?

En blir et rett Jesu Kristi brev til verden, dess mer en har samfunn med Ham, ved at en leser i Bibelen, ber, er stille og hører hva Han har å si til oss. Og ikke har hastverk, men er rolig innfor Jesus, slik at Ånden får prege en.

En kan ta som eksempel mann og kvinne i ekteskapet, de blir lik hverandre ved å leve ilag. For de vil uvilkarlig virke på hverandre.

På samme vis blir en preget av å leve nær Jesus. Vi selv merker ikke så mye av det, men ser oss så forder- vet av synd, når vi lever nær Ham. Det står om Moses i 2. Mos. 34,29: «Så gikk Moses ned fra Sinai berg, og da han gikk ned fra fjellet, hadde han vitnesbyrdets to tavler i hånden. Men Moses visste ikke at hans an- siktshud skinte fordi, Han (Gud) hadde talt med ham (Moses).»

Her ser vi at Moses ble forvandlet ved at han talte med Gud, men han selv visste det ikke.

Og videre, lev etter budene og formaningene i Bibelen ved livets mange valg, så livet ditt vitner om det. Men vi kan ikke make å *oppfylle* budene, slik som Herren vil det. For Han ser til hjertet, hvorifra tan- kene springer ut. Vi kristne skal er- kjenne overfor verdens barn at vi ik- ke kan leve fullkomment, men at vi har en å gå til, Jesus, og det Han gjorde på Golgata kors for å frelse oss fra syndene våre.

«Og skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at de- res sinn fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje; det gode, det som Han har behag i, det full- komne.» Rom. 12,2. Vi kristne skal etterstrebe å leve annerledes enn verdens barn, og rette oss etter det Bibelen har å si til oss.

Jesus sier til den kvinnen som av fariseerne var grepet i hor: «Og Je-

sus sa: Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort, *og synd ikke mer!*» Joh. 8,11. Her står det at vi ikke skal leve i synd som verdens barn, men leve borte ifra den. Alt dette er med på å peke på Jesus, og vi blir Kristi brev til verden rundt oss.

Det er mange kristne som lever så likt verden, så en kan spekulere på om de er kristne, eller om det bare er i navnet.

«Og skriv til engelen for menig- heten i Sardes: Dette sier Han som har de sju Guds ånder og de sju stjer- ner: Jeg vet om dine gjerninger, at du har navn av at du lever, men du'er død. Våkn opp, og styrk det andre som var iferd med å dø. For jeg har ikke funnet dine gjerninger fulkom- ne for Gud. Kom derfor ihu hvordan du har mottatt og hørt. Hold fast på det og omvend deg! Dersom du ikke våker, skal jeg komme som en tyv, og du skal slett ikke vite hvilken ti- me jeg kommer over deg.» Åp. 3,1-3.

De vil ikke gjøre seg upopulære ved å leve etter Bibelen sin kristen- dom, og derfor slår de av på krave- ne. Er du iblant dem som slår av på kravene som Bibelen stiller til oss? Det får store følger for deg, og så ri- sikerer du å gå evig fortapt. Det kan være at du ikke får flere kall til om- vendelse, enn dette! Så må du gjøre det og bli frelst mens det heter idag!

Karl Almli

For unge

Din dåp

I dag vil jeg sende deg noen ord om dåpen din. Du vet at det har vært, og er, mye strid og uenighet om dåpen. Det skal jeg ikke skrive noe om. Du ble døpt da du var liten. Det er noen som sier at dette er galt, at du bare burde døpes når du kan svare selv. Men hør, min venn - er dåpen noe du gjør? Dersom dåpen er din gjerning, da kan det være rett at du ikke burde vært døpt som barn. Men dersom nå dåpen er *Guds* gjerning, og han bare gir deg en gave uten noen gjerning fra din side, og alt som kreves av deg, er at du ikke gjør motstand, men lar det skje - skulle det da være noen grunn til å vente til en blir voksen?

En ting ber jeg deg om, fremfor alle ting, at når du tenker på dåpen din, må du aldri tenke på noen gjerning, men bare tenke på en gave du har fått. Nå hører jeg at du spør: Hva for en gave? Det skal jeg svare på med klare og enkle ord.

Du vet, kjære venn, at Gud er en eneste Gud i tre personer, Fader, Sønn og Ånd. Du vet også at Jesus, før han fór til himmelen, påla apost-

lene og menigheten å døpe dem - deg - i Faderens, Sønnens og Den Hellig Ånds navn. Da far og mor bar deg til kirken, så du kunne bli døpt, da gjorde de etter Jesu bud. Du er døpt etter Jesu eget bud, og verken etter menneskepåfunn eller tom vane. Men at du ble døpt i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, vil først og sist si at far og mor og menigheten har *gitt deg over til den treenige Gud*. De har gitt deg fra seg - til Gud. De har gjort det på åndelig vis, men etter Jesu bud. Dette er det første i dåps-handlingen: du er blitt båret til og gitt til Gud. Det er også en gave.

Men den største gaven i dåpen er likevel at den treenige Gud *gir deg noe*. Hva har han gitt deg i dåpen?

Han har gitt deg det første han i det hele kan gi et menneske som han har skapt. Han har gitt deg et *løfte*. Og det løftet er at han lover å *gi deg seg selv*. Men da det her er den treenige Gud som lover å gi seg selv til deg, så blir løftet *trefoldig*, med et løfte for hver av de evige Guddomspersonene. Faderen lovte

deg å være din evige Far - som vil holde deg oppe, oppdra deg, styre ditt liv og gjøre deg til sin evige arving, som skal arve evig liv, himmel og jord. Sønnen lovte deg å være den som går i ditt sted og løser deg ut.

Han har stått i ditt sted under dommen og straffen - vil være din Hyrde, ditt Liv, ditt Lys, din Vei, din Sannhet, din Lærer, din Konge og Herre og kjepp og stav når du går gjennom dødsskyggens dal. Ånden har lovt å være din veileder og trøster, og han skal bo i ditt hjerte og opplyse deg i Guds ord, overbevise deg om synd og nåde, virke tro og tillit til Herren, gjøre deg hellig, verne deg på livsferden og fullende deg i Guds evige rike.

Med et ord: Den treenige Gud har lovt deg å være din trofaste Gud i usvikelig sannhet - og være den han er, og gi seg til deg slik som han er.

Dette løftet har Gud gitt deg i dåpen. Han har gitt deg det *en gang for alle*. Han angre det aldri, og tar aldri løftet tilbake. Det gjelder i kraft av ham selv og hans troskap. Derfor trenger det aldri gjøres om igjen. For om du lar deg døpe om igjen, så får du aldri noe annet eller bedre løfte enn det du alt har fått. Derfor må du ikke finne på å døpe deg om igjen. For det vil være det samme som at du ser på det løfte

som du har fått, som om det ikke gjelder.

Men Herren vil gjøre deg fullviss på at du skal vite løftet gjelder deg, og ikke bare denne og hin i hele verden ellers. Derfor har han knyttet dåpen til et synlig middel; vann. Vannet på hodet eller kroppen din er *et tegn*. Og når så dette tegnet blir knyttet til Guds navn, da blir det et usvikelig pant som Gud legger i dine hender.

Og når så endelig *ditt navn* blir nevnt i dåpen sammen med Guds navn, og vannet kommer på hodet ditt - så er det alt sammen bent frem et «håndslag» fra Gud at det er nettopp deg han mener med alt dette, nettopp deg han har gitt løftet. Derfor kan du helt til din siste stund væpne deg mot alle listige og syndige tanker, som kommer fra Djevelen og kjødet, og si: *Jeg er døpt* - og så holde fast ved at det betyr: I den kirken der jeg ble døpt, på det stedet ga Gud meg alle de dyre løftene sine. For det å være døpt, er å *ha fått løfte* om frelse og evig liv.

Derfor må du takke Gud for din dåp. Og du må aldri forakte den eller se på den som ubetydelig. Å forakte dåpen er å forakte Guds løfter og det pantet han har stadfestet løftet med.

Nå synes jeg å høre at du sier: Men dersom jeg ikke tror på noe av dette da?

- Hør min venn. Gud er slik, at når du tror hans ord og løfte, så har du alt det ordet lover. Men dersom du ikke tror, så har du ingenting av det. Det er greit nok. Men din tro eller vantro kan ikke hindre Gud i å love deg noe. Din vantro kan bare hindre deg i å få del i det Gud lover. Og din tro er den tomme hånd som får alt det Gud lover. Du kan altså ikke skade Gud med din vantro, eller hindre ham i være god imot deg. Men du kan skade deg selv - for evig tid ved å slå vrak på en så stor gave som å få Gud i eie.

Kan hende sier du: Jeg vil gjerne tro dette, men jeg kan ikke. Jeg er ikke slik at jeg våger å ta dette til meg. Hør, min venn: Gud har lovt deg dette *uten* å spørre etter din godkjennelse. Han lovte deg det før du gjorde godt eller ondt. Derfor gjelder løftet i din dåp enten du er god eller ond, enten du står eller

faller. For løftet har du ikke fått fordi du er verdig til det, men av Guds nåde. Derfor har han gjort det slik at dåpsløftene, på samme måte som med de andre løftene i evangeliet, *skal skape og virke tro* i deg.

Gud er slik som han er, og elsker deg slik som du er. Men får han ved disse nådeløftene virket og skapt tro i deg, så har han også fått gjenfødt deg. Vet du ikke av annen gjenfødelse enn i dåpen, så takk Gud for det. Har du mistet troen, så se nøye på *løftene* i dåpen, så kommer troen i ditt hjerte - og så er du født på ny. På denne måten gjenføder dåpen, at løftene virker tro - enten i dåpsøyeblikket eller senere. Det skal du takke for, istedet for å gi tvilende tanker rom i ditt herte.

O. S. Sendstad
(Fra «Mot Sentrum»)

Fredens Gud

« - fredens Gud, Han som i kraft av ei æveleg pakts blod førde den store Hyrdingen for sauene, vår Herre Jesus, opp frå dei døde, *Han* gjere dykk full-dugande i (til) *all* god gjer-

ning, so de kan gjera Hans vilje, med di *Han* verkar i dykk det som er til hugnad for Han, ved Jesus Kristus!

Honom vere æra i all æva!

Amen.» Heb. 13. 20-21. (Sml. 1 Pet. 5:10.)

Dette blei godt for meg, og eg sender det særleg til våre leiarar og predikantar.

Vil med det same få takka for forbøn for meg og min familie; eg tenk-

jer då også på siste arbeidarmøte. Og Gud svarte meg ganske snart med Rosenius' tekst for 21. september.

Godt Nytt år til alle som les dette!

Helsing Andreas A. Bø

Fange - og dog fri

*Fra det svenske tidsskriftet «BREVET»
(Organ for Luthersk Litteratur Misjon).*

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss». Gal. 3,13.

Guds nåde og barmhjertighet er uforskyldt, fri og uavhengig av vår fortjeneste. Så uverdigg, syndig, hard, kald og død du enn kjenner deg, så er du frikjøpt fra lovens forbannelse.

Det er nok sant at du er en synder og mer ond enn du noensinne er i stand til å kunne forstå. Men din elendighet er ingen nyhet for Gud. Han har aldri gjort en eneste ny oppdagelse om deg. Han har kjent deg fra evighet av. Han kjente deg fullkomment før han kjøpte deg. Jesus visste meget nøye hvordan det stod til - før han betalte løsepengen, sitt eget blod. Og aldri har din kjøpmann angret at han kjøpte deg.

Vi kan enkelte ganger kjøpe noe som vi etterpå angre - og sier: «Hva

skal jeg nå egentlig me dette? Jeg forstår ikke at jeg kjøpte det.» Men Kristus har aldri angret at han kjøpte oss, skjønt prisen var uhørt dyr. Det kostet hans eget blod.

Peter sier: «For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, med med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam.»

Så er du hans kjøpte eiendom, slik som du er.

Alfred Engstrøm 1908

«Kor stort, min Gud, at eg ditt barn får vera, Og leva i din frie nådepakt! Det alt er ferdig, eg skal inkje gjera, Men bare kvila i det du har sagt.»

Innsendt av R. Opstad

Musikk er ånd

«Men Herrens Ånd vek fra Saul, og en ond ånd fra Herren forferdet ham. Da sa Sauls tjenere til ham: Se, en ond ånd fra Gud forferder deg. Herre, si bare fra til dine tjenere som står her for ditt ansikt, at de skal finne en mann som kan spille harpe. Når så en ond ånd fra Gud kommer over deg, skal han spille på sin harpe. Så vil det bli bedre med deg. Når da ånden fra Gud kom over Saul, tok David harpen og spilte på den. Da fikk Saul lindring. Det ble bedre med ham, og den onde ånden vek fra ham.» 1 Sam. 16, 14-16, 23.

Her er ikke hovedsaken å «forstå seg på musikk», men å holde seg til *Guds ord!* Det er mange som «forstår seg på» musikk, som ikke begriper det minste av det Guds ord her så enkelt og likefrem åpenbarer for den som vil se (den som leter finner. Mt. 7,8).

Det var rett og slett Davids musikk som drev denne onde ånd på flukt. Merk deg nå virkelig det! Hans spill fikk den til å vike. Den musikk han frembragte var altså av en ånd, den onde ånd som forferdet Saul ikke kunne utstå. Så den trakk seg bort, så lenge denne musikken lød. Vil du, etter dette likfremme vitnesbyrd, fra Guds eget ord, ennå diskutere om musikk er åndsmakt?

Her behøves som nevnt ingen spesiell musikkunnskap, men *hør Herrens ord!*

Vi skal allikevel merke oss dette; den vek bort så lenge denne musikken lød. Men så kom den tilbake!

Det er ingen frelse eller åndelig legedom i musikk, det er der bare i Jesu Kristi Guds Sønns blod. Men det taler allikevel sitt klare språk til oss kristne, om å være våkne overfor hva slags musikk vi lar oss påvirke av, og ikke minst hva slags musikk vi tillater i våre forsamlinger. *For hva samklang er det mellom Kristus og Belial?* 2. Kor. 6,15.

Her er så få som taler klart i denne sak idag. De fleste hevder at *musikken* er nøytral, det er *teksten* som er det avgjørende. Ja, når djevelen spiller opp gapet for å sluke noen, så gjør han det alltid ved løgn.

Men om dagens «profeter», ikke lenger forstår å veilede i denne sak, så er det fremdeles svar å finne hos Herren.

Vi skal også merke oss, at årsaken lå ikke bare i, at det var David som spilte. Nei, Sauls tjenere, som vel neppe levde i fortrolig samfunn med Herren, visste allikevel klar beskjed

om musikkens virkning i det store og hele, derfor foreskrev de også Saul denne «medisin», mot *en ond åndsmakt!* Dette var tydeligvis allmen kunnskap på den tiden blant Guds folk.

Hvor mange i dagens kristenflokker er det som har denne opplys-

ning? Det synes heller som om at de som roper høyest om Ånden, også har den voldsomste musikken.

Det er vel også et *lysende* tegn på endetidens mørke himmel?

Einar Kristoffersen

Vandre som om dagen

*Det lider med natten, og det stunder til dag;
la oss derfor avlegge mørkets gjerninger, men ikke oss lysets våpen!*

Rom. 13,12

Om dagen gjør man ikke mørkets gjerninger. Man skammer seg for dem og ter seg anstendig. Men natten er uten skam; om natten gjør man gjerninger som man om dagen ville skamme seg over. Dagen er ærbar og tvinger oss til ærbar vandel. Derfor skal også de kristne leve slik at de ikke behøver å skamme seg over sine gjerninger, om enn hele verden så dem. Og den som lever og handler slik at han ikke gjerne vil at det han gjør skal bli sett og hørt åpent og fritt av hvem som helst, han lever sannelig ikke kristelig.

Av dette ser du hvor nødvendig det er med formaning og påminnelse

om å våke og kle seg i lysets fulle rustning. Hvor mange er vel nå de kristne som ville like at alt det de gjør kom fram i dagslyset? Men hvor meget kristendom er det i det liv vi hyklere lever, dersom vi ikke våger å vedkjenne oss vår vandel slik som den er overfor menneskene, når den likevel ligger åpenbar for Gud, hans engler og hele skapningen, og på den ytterste dagen også skal bli åpenbaret for hvert menneske? Derfor må en kristen leve slik som han ønsker å bli funnet på den ytterste dag for alle menneskers øyne. Vandre som lysets barn, Ef. 5,8.

M. Luther

Historien om de forsømte nådemidlene

Har det virkning å *bruke* nådemidlene, så har det også sin virkning *ikke* å bruke dem.

De som forakter og ikke bruker nådemidlene må bøte dyrt i åndelig henseende. De får ikke del i det åndelige lys som gis oss gjennom lov og evangelium, og de mister det lys de eventuelt har hatt. De kan verken få eller oppholdes i syndserkjennelse og nådeerkjennelse. Og så får vi denne egne type av verdsliggjorte, religiøse mennesker som vi kjenner bare så altfor godt:

De tror på Gud, men har ikke noe dypere behov for ham. De vet at det er noe som heter synd, men det er vesentlig et diskusjonstema om hvorvidt dans, kortspill, drikk, teater o.l. kan kalles «synd». Egenrettferdighetens mentalitet ligger tykt utenpå dem. De vet om Jesus, men slipper ham ikke til. Om noen snakker med dem om å elske Jesus, blir de flaue og synes det er overspent. De får ingen del i den åndelige kraft som nådemidlene meddeler. År etter år synker de dypere i trelldom under verden og sitt eget kjød, de slukes av mammondyrkelse, selvsyke, herskelyst, nytesyke og forfengeligheit. Hvilken tragedie kan det ikke være å følge den åndelige utvikling hos slike menn og kvinner gjennom en årrekke. De be-

gynte kanskje i ungdommens år som våkne og vare sinn, myke og bøyelige for Gud. Men for hvert år som gikk, holdt de seg borte fra nådemidlenes virkekrets, selvlivet fikk større og større plass, de så ingen øyeblikkelig fare ved å gi etter for seg selv, de så tvert imot til tider store fordeler med det. Så ga de etter - skanse for skanse, inntil de ble sløvet i sin egen ettergivenhet og fikk form av det: Ble hardere og mer dristige i sin selvviskhet - mer steile i sine rettighetskrav - sluere i sine moralske og økonomiske beregninger - mer karakterløse, om de kunne vinne en fordel for seg selv - mer egoistiske. Til slutt kommer så slike mennesker inn i et slag selvlivspanser, de stiller seg mer og mer fiendtlig til alt som virker foruroligende og dømmende, avskyr «emissærer» og respekterer «prester» uten å høre på dem, de vil bare ta til seg det som behager deres æresyke og forfengeligheit.

Dette er historien om tusen på tusen av bønder og arbeidere i dette land, tusenvis av forretningsfolk og håndverkere, åndsarbeidere og kroppsarbeidere, menn og kvinner.

Det er historien om de forsømte nådemidler.

Jo flere det blir i et folk som utvikler seg på denne måten, desto mer

kan vi tale om et folks verdsliggjørelse og frafall. Så viker Guds lys fra folkets sti - og bak selvlivets masker og fraser åpner folket seg mentalt for hedenskapet. Guds tanker om mennesket viker plassen for et kaos av mennesketanker om Gud. Sannheten ovenfra gror over med og kveles av selvbehagelige og selvbedragelige tanker. Disse tankers uholdbarhet viser seg brutalt når et menneske eldes og dør. Så blir både folket og den enkelte moden for *Guds vredes dom*.

Den er ingen lek.

For den enkelte betyr det at Gud på dommens dag skal bruke de forsømte nådemidler til å vitne mot dem. Da skal den forsømte bibel vitne: «Du hadde meg i eie, men brukte meg ikke. Hadde du brukt meg, skulle du ikke kommet fram for Gud med slikt snakk som at du har gjort så godt du kunne i livet. Vik bort fra Gud du som har foraktet hans Ord og hans Salvede». - Da skal også de tomme kirke- og bedehusbenker vitne mot dem og si: «Du satt aldri på meg, enda det var godt om plass og jeg stadig ventet på deg. Det ble gjort alt mulig for å bevege deg til å sitte på meg. Hadde du sittet på meg, skulle du aldri våget å komme framfor Gud i din egenrettferdighets flette fikenblader. Vik bort fra Gud, du som har foraktet hans livgivende ord og unndratt deg dets frelsende virkninger.»

For hele folket betyr Guds vredes dom enten hard tukt for at det muli-

gens kan omvende seg, eller historisk undergang når dets verdsliggjørelse er modnet til definitivt fall. Da mister et folk Guds velsignelse - og med tapet av den, taper det snart seg selv, d.v.s. det blir et bytte for ødeleggende og tilintetgjørende krefter som Gud slipper løs.

Til jødene sa Jesus:

«Det skal komme dager da dine fiender kaster en voll opp omkring deg, omringer deg og trenger inn på deg fra alle kanter og slår deg og dine innbyggere til jorden. Det skal ikke bli stein tilbake på stein i deg, fordi du ikke forsto at tiden var kommet da Herren gjestet deg» (Luk. 19).

De foraktet de sanne nådemidler, de foraktet Guds Sønn og hans livgivende ord. Så gikk det galt med folket. Det varte ikke mer enn 40 år fra dommens profeti ble forkynt til den ble oppfylt.

Nå gjentas disse ord til det norske folk. Det kan vare 30, 40 eller 100 år og mer før dommens profeti blir oppfylt. Men den vil uvergelig bli oppfylt, om vi ikke kjenner vår besøkestid og søker Gud av hele vårt hjerte gjennom de nådemidler han så nådig lar forvalte i vårt folk.

Måtte vi lære og forstå hvilken nåde vi nyter som folk og som enkeltmennesker at den levende Guds virkekraftige ord finnes blant oss og vil få virke Guds liv og lys i oss.

Amen.

(Fra «Ordet og troen»
av O. V. Sendstad)

Reiseruter for NLL 1. halvår 1993

Om Gud vil, så får følgende steder besøk av følgende forkynnere:

Per Bergene Holm: Norheimsund, Sannidal, Lysebo.

Sven Berglund: Trondheim, Randaberg.

Lars Fossdal: Randaberg, Nærbø.

Sigurd Grindheim: Askim, Horneland, Norheimsund, Tørvikbygd.

Olaf Klavenæs: Sannidal, Dimmelsvik.

Einar Kristoffersen: Arnadal/Andebu, Oslo, Dalekvam, Tørvikbygd, Norheimsund, Tyssebotn, Bygland, Namdalen, Markabygda, Askim, Randaberg.

Godtfred Nygård: Matre, Ø. Hedrum/Kodal, Sannidal.

Magnor Sandvær: Vikebygd, Bygland, Varaldsøy, Varhaug, Hageberg, Nærbø, Ø. Hedrum/Kodal, Randaberg, Håvik, Elnesvågen, Brekke.

Ønsker noen å få detaljert reiserute med tidspunkter o.l., så sendes dette med glede dersom du tar kontakt med sekretæren (tlf. 034 - 10 831).